Enigma lui Quetzalcoatl

Autor: *Doru Antonesi*

Capitolul 1 – Statueta aztecilor

Era o zi neobişnuita de iulie. La secţia nr. 2 a poliţiei din Detroit, locotenentul Mihail Egorici Borowsky mesteca plictisit o bucată de guma de cca. 120 de grame, scuipând cu precizie într-un recipient aşezat în celălalt capăt al biroului sau de la etajul 98. Deşi era sfârşit de luna şi în ciuda planului judicios eşalonat, nu se produsese încă nicio infracţiune. De o săptămână, aproape tot efectivul poliţiei se îngrămădea în fiecare dis-de-dimineaţă în maşini şi motociclete şi alerga înnebunit prin oraş, fluturând chitanţierele. Nimeni nu îndrăznea să iasă afară din casa de frica amenzilor.

De plictiseala, Borowsky se apuca să fluiere concertul numărul 4, pentru pian şi orchestra, în sol major de Ludwig van Beethoven, apoi continua cu un Capriciu de Paganini şi termina cu Inelul Nibelungilor, fluierat pe două voci. Ajuns aici, îşi scoase din teaca uriaşul revolver, realizat după o idee a inginerilor de la Uzina de Tunuri şi Tancuri U.T.T. Northrop, California. În acelaşi timp mai introduse în gura 350 de grame de guma de mestecat, pentru a respecta măcar calitativ legea conservării masei.

— Dacă intra acum şeful, îl ciuruiesc! bombăni uşor distrat. Îl ciuruiesc şi îl dau la peşti! preciza inutil, deoarece nu văzuse niciodată aceste animale decât în cutiile de conserve portugheze. De-abia acum începu să se enerveze şi să înjure cu sete, până când îi veni ideea ca acesta ar putea să asculte la uşă, şi continua sa înjure în gând. Abia acum, din coridorul ce lega cele 224 de birouri de la etajul 98 de cele patru de la etajul întâi, navali în încăpere temutul comisar-sef Fred Wilkins. Era un bărbat între două vârste,

54 – 55 de ani, mai degrabă scund decât înalt, mai degrabă chel decât brunet şi cu o privire atât de pătrunzătoare încât de aproape părea ca poarta ochelari. Înainte de a rosti ceva, urca pe scăunelul special aşezat în fiecare birou, pentru a-şi putea domina subalternii. În mâna ţinea, ca întotdeauna de altfel, o puşcă Winchester cu două ţevi, calibrul 22 mm.

Preocupa cu salutul reglementar, Borowsky nu putu să îl ciuruiască.

— Erai singur? murmură Wilkins, vizibil preocupat de altceva. Capul comisarului-sef stătea sprijinit cu bărbia în piept sub greutatea gândurilor care-l împovărau.

— Vai, vai, de dimineaţa ma chinuie un gând, continua el oarecum incoerent. Se înduioşa atât de tare de necazul lui, încât o lacrimă picura din pupilele de cremene şi ateriza pe parchet, împroşcând totul în jur. Imediat Mihail Egorici scoase o batistă curata şi şterse cu grija parchetul care era realizarea nr. 1 a poliţiştilor de la secţia nr. 2.

— Ordonaţi să ascult, dom'le comisar-sef! urla Borowsky ca să-şi ascundă emoţia.

Wilkins gândea atât de adânc, încât păru să nu-l audă. Adâncimea gândurilor sale explica şi ascensiunea sa fulgerătoare din ultimii treizeci de ani, de la gradul de locotenent la cel de comisar-sef, trecând prin treapta intermediara de comisar. Când se hotăra să vorbească, vocea lui răsuna clar şi cadenţat ca paşii unui regiment de garda de defilare.

— Borowsky, îl ştii pe domnul Bryer de pe strada 87?

— Multimilionarul? *Bryer & Sons Limited*?

— *Limited* vorba vine. Azi-noapte i s-a furat din colecţie o statueta din aur masiv, reprezentându-l pe Quetzalcoatl şi datata 487 înaintea erei noastre.

— Cum adică înaintea erei noastre?

— Cum îţi spun!

Se lasă o tăcere atât de îngheţata, încât Borowsky crezu c-a oprit aparatul de aer condiţionat şi privi speriat într-acolo.

— Mihăiţă!

Borowsky tresari derutat, ca o cobra prinsă de o mangusta.

— Mişa, domnule comisar-sef!

— Aşa e, scuză-mă. Îţi dai seama? Quetzalcoatl!

— Quetz… Quetz… Quetz… bolborosi tulburat locotenentul.

— Ce s-a întâmplat? urla Wilkins speriat. E vreo pisica pe aici?

Borowsky îşi reveni rapid, ca o bucată de oţel supusa călirii prin revenire.

— Nu, sir. Blestematele astea de nume chinezeşti. Încercam să pronunţ, sir. Bănuiţi cam cine ar fi autorul?

— Bineînţeles. Adică nu bănuiesc, ştiu. Apasă pe cuvântul „ştiu” ca bila penetratoare a unui aparat Brinell pe o suprafaţă de fonta alba.

— Dar ca să înţelegi totul ar trebui să îţi dezvălui gândul meu ascuns…

Privirea lui Wilkins deveni ascuţita ca o lamă de brici, încât, după ce-i şfichiui fata, Borowsky simţi nevoia să-şi dea cu after-shave.

— Maine or să urle toate ziarele alea blestemate, fir-ar ale dracului! Din cauza surescitării, Wilkins înghiţea consoana „r”, ceea ce nu deranjează câtuşi de puţin în limba engleză, constituind chiar specificul ei national.

— Cum să urle? La ce vă referiţi, sir?

— Termina cu prostiile, Borowsky. Trebuie să ne organizam. La nevoie vom strânge legăturile cu poliţia din

Thailanda. Vom interoga orice suspect, bărbat, copil, bătrân, femei. Aici comisarul-şef mângâie patul pustii cum altul ar fi mângâiat parul iubitei. La vârsta lui, comisarul-şef nu se dădea bătut, dar ajungea mai greu la femei. Les *avatars du metier*.

— Numai Gucci ar fi putut face asta, urma el. Orice alta pista este fie falsa, fie exclusa. Locotenentul aproba disciplinat. Îi plăceau şi lui grozav dihotomiile, cât şi principiul terţului exclus în latină, *Tertium non datur*.

— Ma bazez pe tine, Borowsky. La cazul ăsta lucram numai noi doi. Iată declaraţiile martorilor şi ale lui Bryer.

Mihail Egorici îşi arunca în fuga privirea pe ele fără să înţeleagă nimic. Nu erau scrise cu majuscule, şi nu avea niciun chef să se chinuiască, nu era masochist.

— Cum ţi se par? făcu nerăbdător Wilkins.

— Neclare – zise Borowsky, după ce se gândi câteva secunde.

— Exact. Din ele rezulta ca Bryer s-a trezit pe la ora 12 noaptea şi a întors banii ca de obicei în seif, ca să nu se uzeze stand prea mult pe o singură parte. Apoi a activat sistemul de alarma şi a intrat în sala colecţiilor, trezind toată casa, cu soneriile, ca de obicei. A oprit alarma, a verificat fiecare piesa din colecţie în parte, pana la ora 5: 30, după care a activat din nou sistemul de alarma şi a trecut prin celula fotoelectrica, trezindu-i iar pe toţi. Se pare că e puţin distrat cu alarma. În fine, s-a culcat, a visat imediat că îi fura cineva preşul de la intrare, şi când a alergat cu revolverul şi paznicii afara o maşină verde marca Volvo a demarat cu farurile stinse. A observat rapid ca preşul era la locul lui, în schimb îi dispăruseră sticlele cu lapte. A telefonat la poliţie şi s-a culcat din nou, dar n-a putut să doarmă de ciuda. Iar la prânz, când a verificat din nou colecţia, a văzut ca statueta

dispăruse. Statueta este evaluata la 2.500.000 $. Nevasta şi copiii l-au surprins încercând să se sinucidă încuindu-se în frigider.

— Unde-i acuma? întreba aiurit Borowsky, încercând zadarnic să raţioneze.

— O să te murdăreşti cu cerneala punând mereu punctul pe i, observa rânjind Wilkins. La spital, sub supraveghere, normal.

— Dacă-i normal, de ce-l supraveghează? făcu perspicace Borowsky.

Wilkins se enerva atât de tare încât îi rezema ţeava pustii pe frunte şi apasa pe trăgaci. Noroc ca aceasta avea o cursă moarta de cca. 10 cm şi comisarul se opri la timp. Dacă data trecută se lăsase o tăcere îngheţata, de data asta se lasă o tăcere adânca. Aşa de adânca, încât Borowsky putu să audă cum un afurisit de ţânţar îi sugea puţin sânge de la gât. Ieşind din încremenire, locotenentul privi pe ţeava armei pentru a se asigura că nu este încărcata. Zărind lucirea blânda a gloanţelor tip dum-dum, broboane de sudoare i se scurseră pe oţelul inoxidabil.

— Ce faci, dobitocule, îmi rugineşte puşca! răcni Wilkins înciudat, nefiind la curent cu toate proprietăţile oţelurilor inoxidabile. Un surâs tâmp lumina fata locotenentului, care rămase luminata în continuare.

În birou intrase deja o secretara care tara pe covor o tavă cu două cafele. Conform regulamentului de ordine interioara, elaborat şi aprobat de Wilkins, secretarele trebuiau să meargă tot timpul aplecate, pentru a li se putea aprecia formele.

— Bea dumneata întâi! o îmboldi blând Wilkins cu patul pustii, neavând prea multă încredere în secretare. Cât timp aceasta bău, comisarul-şef îi urmări cu atenţie reacţiile

privind prin decolteul rochiei. Apoi, Wilkins o îndemna să iasă afară, prin ciupituri delicate aplicate în partea dorsală a corpului.

— Bună, zise el când își putu controla respirația și sorbi din cafea. Cafeaua fiind mai mult decât execrabila, Borowsky bănui că se referă la altceva și bănui chiar la ce, fiind și el bărbat, nu stana de piatră. Comisarul-șef continua cu un ton reținut:

— Dragă Borowsky, a sosit timpul să îți dezvălui gândul meu ascuns. De multă vreme îl urmăresc pe banditul acela de Paolo Gucci. Pana ieri habar nu aveam de ce. Aici comisarul-șef ofta atât de tare încât perdelele începură sa fluture cu putere.

— Ieri îl prind cu bătrâna doamna Wilkins în pat.

— Cu mama dumneavoastră? nu-și putu stăpâni Borowsky un fior de groază.

— Ei drace, cu nevastă-mea, idiotule! De ce scuipi? întreba el contrariat.

— E un tic nervos, șopti locotenentul îndurerat și mai scuipa o dată ca să-l liniștească. Prin geamurile larg deschise, soarele zvârlea cele 38 de grade Celsius la umbră. Două mașini se ciocniră în strada și răsunară imediat răpăiturile mitralierelor. Cei doi bărbați, ca niște titani din vechime, plânseră scurt și nervos, unul în brațele celuilalt, ca între bărbați.

„Iată taina moșneagului” – gândi Borowsky fără nicio ironie, întrucât și lui i se întâmpla zilnic același lucru când se întorcea de la serviciu.

„Până la urmă tot am depistat-o” – își spuse comisarul cu o scuzabila mândrie profesionala. Observând brusc ca în tot timpul confesiunii nasturii de la pantaloni fuseseră descheiați, mârâi cu obida:

— Între sublim şi ridicol nu-i decât un pas, tu-i mama ei de viaţa! Totuşi se încheie atent şi examina, cu demnitatea fireasca funcţiei sale, puşca. Era, într-adevăr, un Winchester minunat cu care se puteau vana animale de la rinoceri în sus.

— Cu asta i-am venit de hac!

Locotenentul nu-şi putu permite să înţeleagă, fiind prea mic în grad.

— Cui? se arunca el în aceste nisipuri mişcătoare.

— Da' prost mai eşti! În glasul lui Wilkins vibra o admiraţie nestăpânita.

— Nu era totuşi o nevastă prea rea.

Locotenentul nu înţelese nici acuma. Cu riscul neglijabil de a părea cu totul cretin, întreba exasperat:

— Cine, dom'le?

— Doamna Wilkins, fireşte. Are acuma o frumoasă gaura în cap şi amantul ei la fel. Cu dânsa le-am venit de hac. Arata din nou spre Winchesterul pe are îl ţinea cu gingășie în mâna stângă.

— Aha, făcu prudent Mihail Egoraci. Și cine nu era prea rea?

— Doamne, femeia mea, pricepe odată, omule bun! De pildă, nevastă-ta ar merită să fie trasa pe roată.

Asta începu să îl deranjeze evident pe Borowsky, deşi tot nu pricepuse şi se pregăti pentru orice eventualitate să-i facă lui Wilkins o butoniera direct pe burtă. În acest scop, salta de pe masa revolverul când începu să sune telefonul. Era un ITT de construcţie speciala pentru orbi, cu disc în alfabetul Braille. După părerea lui Wilkins, poliţiştii de la secţia lui trebuiau să ştie telefona şi cu ochii închişi.

Telefonul era atât de bine camuflat pentru a nu fi folosit în scopuri personale încât celor doi le trebui jumătate de oră ca să-l poată descoperi într-un pachet de gol de ţigări

aruncat în coşul de gunoi.

Mihai Egorici apuca receptorul şi-l trecu imediat lui Wilkins care-i făcuse ad-hoc un semn discret cu piciorul în fund.

— Cine-i? urla autoritar comisarul-şef.

— Nu striga aşa de tare, Bangui o voce obosita de la celălalt capăt al firului.

— Vorbeşte mai încet şi desluşit, cobora Wilkins tonul fără niciun chef.

— Nu pot.

— Dar ce-i cu dumneata? Ai răguşit? Din deformaţie profesională comisarul-şef vedea totdeauna partea cea mai întunecata a lucrurilor.

— E gâtuita, nu-i aşa?

— Aşa e, recunoscu polititstul cu o sinceritate brutala.

— Eram sigu… Aaah! Ma strânge cineva de gât. De aia. Ma sugrum…

— Cine, mama dracului de şnapan, iertaţi-mi expresia, stimata doamna! murmura gânditor Wilkins.

— Nu sunt doamna, sunt domn… Paolo Gucci, strada 42, numărul 3356, sunaţi uşor, nu suport zgomotele violente. Aaahh!

Peste horcăitul victimei se suprapuse oftatul de uşurare al criminalului. Victima îi dăduse mult de furca, deduse Wilkins fulgerător.

„Hopa, cazul se îngroaşă rău de tot" – gândi locotenentul în timp ce murmura: – Pai nu l-aţi împuşcat pe Gucci?

— L-oi fi confundat, bombăni Wilkins, nemulţumit. Barem femeia să fi fost nevastă-mea. Ia sa dau un telefon acasă. Închise repede ochii ca să formeze numărul în alfabetul Braille. La celălalt capăt al firului se auzi:

— Doamna Wilkins a fost împuşcata mortal, domnule. Dacă vreţi să îi lăsaţi un mesaj, aşteptaţi semnalul următor pe care îl veţi auzi pentru început în casca din dreapta. Wilkins nu-l mai aştepta, ci alerga spre maşina cu Borowsky. Cazul ameninţa să devină de nerezolvat.

„Cine dracu' mi-o fi răspuns", se frământa comisarul tulburat. Abia în maşina care gonea cu patruzeci de mile la ora (peste viteza legala, bineînţeles) îşi aminti că avea acasă un telefon japonez de ultimul tip, cuplat cu magnetofonul polonez din baie…

Articol II. *Capitolul 2 – Atenţie, poliţia cercetează*

Cei doi şedeau încruntaţi în maşina parcurgând primii doi kilometri în mansarier pana când Borowsky reuşi să treacă schimbătorul de viteze în viteza întâi. Fordul de patrulare, de construcţie speciala, avea partea din fata la fel ca cea din spate pentru ca nimeni să nu poată şti în ce direcţie rulează. Wilkins rupse primul tăcerea:

— De ce-o fi plecat maşina hoţilor cu farurile stinse?

— Ca să nu-i poată lua numărul, zise Mihail Egorici într-o doară.

— Dacă ar fi fost întuneric, da. Dar adu-ţi aminte că era ora 5: 30 şi soarele rasare la ora patru. Deci hoţii au plecat cu farurile stinse deşi afara era lumina naturala. Curios de tot.

Conversaţia se desfăşura cu greutate. Întrucât Borowsky conducea iar Wilkins stătea întors supraveghind geamul din spate, erau nevoiţi să vorbească unul cu gura în urechea celuilalt.

— No fi mana Mafiei, şefule?

— Cine ştie? Îmi mai trebuie câteva indicii. Tu ai mai fost căsătorit, Borowsky? Parcă am auzit ceva.

— Da, sir. Cu Kathy McKay, zisa „Spaima bordelurilor".

E la Moravuri, la Secţia nr. 3. Are sub supraveghere toate imobilele de pe strada 88. Două sute două zeci de căsuţe de toleranta, dom'le comisar.

— Şef!

— Pardon??

— Comisar-sef, preciza Wilkins, atent la nuanţe, nu la fapte, ca de obicei. Borowsky frâna deodată. În faţa lor se afla nr. 3356, o clădire înalta de numai 18 etaje având un aspect extrem de liniştit, dat fiind faptul că era abia în construcţie.

— Ne-a dus, fluiera locotenentul dezamăgit. Rămase prostit, cu mana la gură, un gest deprins de la bunica lui, o femeie fără educaţie, care trăia în unul dintre cele trei sate din Statele Unite ale Americii. Wilkins îşi veni în fire cu un potop de cuvinte îngrozitoare, care deşi exista în toate limbile, de obicei nu se traduc.

— Să mergem, locotenente! făcu el într-un târziu, după ce locul se umpluse cu trupurile leşinate ale celor ce-l auziseră în trecere. Intrară în maşină.

— Întoarce! Borowsky executa automat.

— Mai întoarce odată! Întoarce pana mă gândesc ce este de făcut. Întoarseră pana când poliţistul din intersecţie veni la ei şi, recunoscându-l pe Wilkins, înţelese indicaţia şi planta imediat semnul de sens giratoriu.

— Înainte! răcni comisarul-şef. Maşina se năpusti înainte cu cilindri la roşu, tremurând din toate niturile şi sudurile ei.

„Noroc c-am apucat să le vindem licenţa pakistanezilor" – constata incantat Borowsky. Străzile se aliniau una după alta cu mare viteză. Din cauza monotoniei, pe Mihail Egorici începu să-l prindă somnul. Wilkins dormea de-a binelea cu fruntea rezemată de puşcă şi degetul mic de

la mana stânga băgat în gaura de la bricheta din bordul maşinii. În timp ce se gândea ce-ar fi dacă ar da sa își aprindă o ţigară, locotenentul adormi și el. Se treziră printr-o izbitura puternică.

Tocmai spulberau o trecere de pietoni. Maşina trecuse peste un cetăţean în etate care murmura acum ceva stins despre tineretul din ziua de azi. Wilkins nu își pierdu capul. De altfel acesta era solid înfipt în ceafa lui de taur.

— Te pui în calea legii, hai? Ce căutai sub rotile maşinii?

— Dom şef, poate voia sa ne monteze un microfon. Am mai păţit asta.

— Posibil. În numele legii şi al meu personal, eşti arestat. Tot ce spui poate fi folosit împotriva ta.

Moşul avea aerul unuia care n-ar vrea să spună nimic, ceea ce avu darul să-l enerveze pe comisar. Agenţii poliţiei criminale, deghizaţi în cetăţeni fără ocupaţie îl săltară pe loc şi-l tarara în închisoarea municipala. Moşneagul nu mărturisi nimic și muri împăcat cate minute mai târziu.

Legea de fier a Mafiei, *l'omerta* în italiana, își spunea odată în plus cuvântul. Comisarul se întoarse descumpănit în maşină. Mafia își scoase deja colţii ceea ce însemna că erau pe drumul cel bun.

— Trebuie să fiu atent, am familie – bodogăni el dus pe gânduri. Pentru moment uitase ce se întâmplase cu nevastă-sa. Maşina gonea încă fără nicio ţinta pe strada 42 când Borowsky frâna puternic. Cât pe ce să se ciocnească cu o maşină decapotabila, un Cadillac superb cu trei locuri, toate în faţă.

La volan, o tânără superba de 23 de ani, după cum stabili iute Wilkins uitându-se la dantura. De altfel, tânăra în chestiune zâmbea din tot corpul ei, frumos și proaspăt.

Mihail Egorici, neştiind cum să procedeze, făcu prezentările.

— Domnul comisar-sef Wilkins, domnişoara McKay de la moravuri.

Wilkins se precipita afară din Ford şi-i săruta la nimereala una din mâini. Ridicându-se la maximum pe vârfuri, abia ajungea la bustul ei uriaş ce părea decupat din Playboy.

— Sunteţi în misiune, domnule comisar-sef? spuse ea şi roşi din creştet pana în tălpi.

Bătrânului comisar îi bătu inima ca un ciocan pneumatic de la uzinele Krupp.

— Anchetez o crimă – surâse el atent deoarece îi lipseau câţiva dinţi din faţă.

— Vai! Ce interesant! Te aştept diseară la o cafea – spuse încântătoarea Katherine trecând din nebăgare de seama la persoana a doua singular, cazul acuzativ.

— O.K! – chiui înfocat Wilkins, sărutând-o din greşeala pe gura şi simţind că îi ţiuie urechile din cauza efortului. În timpul acestui sărut apocaliptic, care pentru Wilkins dura o veşnicie, Kathy îşi privi cu atenţie ceasul de la mână. Imediat ce comisarul-şef îi elibera pomenitul organ îi spuse:

— Dacă te interesează totuşi furtul statuetei, caută-i pe Gucci şi Dimholtz.

Urca în maşina şi demara fulgerător. În acel an Cadillacurile prindeau suta în 3.5 secunde. Proxeneţii aveau la ce să reflecteze.

Comisarul-şef îşi simţea gura ca de iasca. Multe din rujurile de buze existente pe piaţa erau higroscopice. O întrebare se ridica imperioasa, ca o haltera de 56 de kilograme în mâinile unui campion mondial: „De unde ştia japiţa de statueta?”

— Ce v-am spus eu dom’şef? E cazul dracului. Dacă

intra şi Kathy în joc, e groasa rău.

Chiar în faţa lor, pe o suprafaţă de câteva hectare, se întindea barul „La moartea copoiului”. Intrară sa bea un suc de morcovi. Barul era aproape pustiu. Încă nu era ora şase dimineaţa şi deci nu se serveau băuturi alcoolice.

Comisarul-şef puse tacticos puşca pe tejgheaua nichelata. Locotenentul îşi făcu de lucru cu revolverul. Barmanul, vechi informator al poliţiei, nu spuse nimic, pentru a nu da ceva de bănuit celorlalţi consumatori.

— Suc de morcovi, ca de obicei – comanda Borowsky, având grijă să nu para a-l cunoaşte.

Şeful reflecta în tăcerea grea de sensuri. Tuburile de neon nu bâzâiau, fiind de fabricaţie americană. Băură cu sete, sucul de morcovi era foarte tare.

— A dracului treaba. Nu sare de nicăieri niciun iepure. Wilkins bombănea cu gura punga. În mod cu totul neaşteptat, Mihail Egorici îşi aduse aminte cum spărgea el pungi în copilărie.

— N-o fi sezonul, şefule.

— Ce sezon? Comisarul-şef arata ca şi cum ar fi pierdut la poker. Tam-nisam se apuca să sune telefonul. Comisarul-şef nici nu clipi. Avea de mult o presimţire că trebuie să apară ceva care să-i scoată din impas. Locotenentul răspunse aşa cum învăţase la şcoala:

— Cine eşti şi ce vrei?

— Caut pe domnul comisar-sef – râgâi cineva la capătul firului.

Perfect calm, locotenentul îi pasa acestuia telefonul. Era un ITT special pentru baruri cu două discuri; recomandat în special cetăţenilor în stare de ebrietate.

— Ascult, mormăi Wilkins cu vocea tremurânda dar nu de emoţie ci din cauza sucului de morcovi băut. „Iar l-au

îndoit porcii cu whisky" – gândi fulgerător şi plin de ura.

— Victima se afla în blocul 27 la apartamentul 192, mai apuca să audă, după care, fie vocea, fie posesorul ei închise.

— Alo, alo! – răcni comisarul-şef în franceza, dar celălalt nu mai ridica receptorul. Probabil făcuse liceul la seral şi chiar dacă l-ar fi ridicat ar fi fost acelaşi lucru. Wilkins făcu repede câteva numere la întâmplare dar nu dădu de el. Trase de aici concluzia ca respectivul telefonase de la un telefon public.

— Repede în maşină! – tipa Borowsky care discuta însufleţit cu o brunetă pe tema noilor anticoncepţionale lansate pe piaţa de o firmă din Shanghai.

Barmanul vru să zică ceva de plata, pe urma vru să zică ceva de mama şi până la urmă nu mai zise nimic. La urma urmei avea copii mici.

Fordul demara greu scransnind din frâne, locotenentul nereuşind să găsească pedala de acceleraţie. Autostrada era foarte aglomerata. Căutară blocul 27 vreo jumătate de oră măsurata după ora Americii de Nord. În sfârşit, maşina se opri scrâşnind din accelerator, căci Borowsky iar încurcase pedalele. Cei doi ieşiră cu armele în mâini şi trântiră portierele cu picioarele ca să nu se vadă că sunt înarmaţi. Pentru a-i deruta complet pe cei urmăriţi, intrară în toaleta, unde se prefăcură a căuta microfoane ascunse. În Detroit, convorbirile publice se purtau întotdeauna în toalete, respectând o foarte veche tradiţie locala. Răscoliră peste tot încă o oră măsurata de data aceasta după ora Europei Centrale. Nu găsiră nimic, bineînţeles. Când comisarul-şef crezu ca a adormit bănuielile tuturor, se spala tacticos pe mâini.

Apoi dădu buzna în apartamentul unde se afla corpul

neînsufleţit al victimei, urmat îndeaproape de Borowsky.

— E o cursă! – răcni el, simţit ceva nesigur sub picioare. Dezechilibrându-se, comisarulsei se pocni cu capul de peretele opus uşii. Acesta rezista socului. „Au făcut treaba buna constructorii” – mai apuca să gândească Wilkins, înainte de a se prăbuşi leşinat dar numai pentru câteva secunde. Experţii şi martorii priviră întreaga scena, prada unor sentimente contradictorii.

— Aţi călcat pe mort! – nu se putu abţine Mihail Egorici.

— Ptiu, batu-l-ar moartea, glumi jovial comisarul-şef, ca să nu para ranchiunos.

Toţi cei prezenţi raseră moderat, din politeţe, după cum cerea situaţia nou creata. Abia după asta Wilkins privi înciudat la cadavrul de sub picioarele lui. Criminalul îşi făcuse treaba cu profesionalism. Paolo Gucci fusese un bărbat frumos. Chiar sub masca de gheata a morţii mai păstra ceva din ceea ce scotea din minţi femeile pe când trăia. Cum stătea întins pe jos părea un om care şi-a propus cu tot dinadinsul să doarmă cu limba scoasa şi ochii ieşiţi afară din orbite.

Articol III. *Capitolul 3 – Dezvăluiri senzaţionale*

În încăpere se aflau, îngrămădite unele în altele, aproape 12 persoane. Wilkins privi cu *mefienta* (cuvânt de origine franceză) în *jur* (cuvânt de origine slava).

— Are cineva să mă împrumute pana mâine cu un kilogram de spaghetti?

Şapte din cei prezenţi se priviră în ochi, reflectară în grup câteva secunde, după care răspunseră toţi odată pentru ca să nu-l divulge pe şef:

— Păi, dacă nu găseşti în altă parte, am avea noi…

— Familia Gucci, dacă nu mă înşel? făcu comisarul-şef,

aruncându-i lui Borowsky o privire plină de semnificaţii.

— Vă înşelaţi. Facem parte din familia Corleone, Lespighi, Verdi, Puccini şi Vanzetti.

Borowsky simţi o nevoie imperioasa sa intervină. Scoase UTT-ul din haina şi spuse hotărât:

— Destul cu prezentările. Care eşti Verdi?

— Eu, zise un tip înalt, tuciuriu, fără o ureche şi două degete de la mana dreapta.

— Dă-i drumul, ocupaţia, adresa exacta, fraţii, surorile, gânduri de viitor.

Wilkins îl privi mulţumit. Interogatoriul încrucişat, metoda cea mai sigura de obţinere a informaţiilor.

— Păi, eu mă ocup, eu mă ocup… Mi-e teamă că o să radeţi. Sunt matriţer la Hewlett-Packard.

Într-adevăr, toată lumea se porni pe un ras nebun. Chiar şi medicul legist care construia un castel din cartuşe de Kent goale. E drept, la serviciu construia din cartuşe de Kent pline. Wilkins baga de seamă că scăpau pedalele şi se hotăra să mai încrucişeze puţin interogatoriul.

— Tatăl dumitale e pensionar, Lespighi?

Numitul Lespighi se clătină sub greutatea întrebării. Cum stăteau îngrămădiţi, se clătinară cu toţii.

— Ne scufundam! Săriţi! urlau italienii amintindu-şi instantaneu de drama de pe stadionul Heyssel. Ceilalţi locuitori temporari ai camerei şedeau liniştiţi la o partidă de cărţi.

— Vouă nu vă e frica? îi întreba Borowsky contrariat.

— Lor? Cum o să le fie lor frica? Nici nu le pasa. Nu te uiţi la ei, dobitocule?

— Ba da, şefule, dar nu văd nimic.

— Sunt navetişti, nenorocitule.

Cei interpelaţi nici nu îl băgară în seamă. În timpul

scurtului, dar însufleţitului schimb de replici dintre cei doi poliţişti, italienii se făcură nevăzuţi pe fereastră. Borowsky rămase cu gura căscată. Grijuliu, comisarulsei se grăbi să i-o închidă cu patul pustii. Medicul legist aştepta în continuare, fără să dea semne de plictiseală.

— Ce ne poţi spune, doctore?

— Depinde ce vreţi să ştiţi. Pot de exemplu să vă spun ca în anul 1789 a avut loc Revoluţia burgheza din Franţa. Sau ca parcul de tractoare a crescut în Cambodgia de la 3 bucăţi la 23 între anii 1956 – 1978.

— Mulţumesc. De ce a murit Paolo Gucci? Să lăsăm asta pe mai târziu. Cum te numeşti, doctore?

— George Washington.

— Ai nume de oraş, chiar de municipiu dacă mă gândesc la dezvoltarea pe care a luat-o în zilele noastre. „Unde am mai auzit eu de numele asta?” gândi Wilkins încordat.

Mihail Egorici răsfoia în graba caietul de seminar de criminalistica pentru a găsi o întrebare încuietoare. Din mijlocul navetiştilor se ridica timid un bărbat tuns scurt şi cuprinzător, cu ochii de culoare normala.

— Aud că v-ar interesa unele lucruri despre domnul, zise el cu o voce în care vibra un accent evident străin, arătând cu capul în direcţia canadianului.

— Unde faci naveta? întreba abil locotenentul.

— La New Lvov. La uzinele de rulmenţi. Îmi spune Ratcliffe.

— Cine îţi spune? tresari neplăcut surprins Wilkins.

— Oamenii îmi spune, doar nu animalele. Ratcliffe îşi scoase un pachet de Arberia din buzunar şi dădu să-şi aprindă o ţigară.

— De unde ai ţigările alea? întreba Borowsky într-o

doară, să nu para că nu-şi da concursul.

— De la o rudă de-a mea, de undeva din Europa. Mi le trimitea prin Gucci.

— Cum adică, „prin Gucci”? N-ai niciun respect pentru morţi, constata derutat locotenentul. Ratcliffe urmarea fără să bage de seama întreruperile lui Mihail Egorici.

— Când l-am cunoscut eu pe Gucci, el tocmai visase că a murit. Lucru’ asta nu i se întâmplase niciodată. E drept ca mai visase odată că s-a tâmpit, vis din care nu-şi mai revenise, da’ acuma aştepta hârâitul ceasului deşteptător, de tip 4 rubine, cu două tzaigare. Da’ era la fel de mort ca bunicu’, Dumnezeu să-l ierte, că a murit anul trecut, şi n-au vrut să-i dea pensie de urmaş lui tata anafura și cristelniţa mă-sii.

— Ţi-a povestit ţie toate astea? făcu neîncrezător Wilkins.

— Cine, bunicu’?

— Nu, Gucci.

— Da. Cum vă spuneam, Gucci al meu îşi da seama că cineva îi spala urechile. Acu’ lucru’ asta lui nu-i plăcea demult, de când începuseră a i se face în urechi ditamai gogoloaiele de ceara, care-l ajutau contra otitei şi nici nu mai trebuia să asculte prostiile nevesti-sii. Acu’ din cauza spaimei se smuci şi se prăvăli pe parchet. Numa din cauza cât era de tare capul nu păţi nimic, ba unde nu se rotunji o ţară de ziceai că-i mai deştept ca înainte. În camera era un întuneric gros ca o pastă de dinţi neagră. E, ş-acum am intrat eu la el în camera.

— Da’ ce-ţi venise?

— Uite aşa, îmi venise un var de la New Harkov şi n-aveam unde să-l culc.

— Şi te-ai găsit să îl culci în camera lui Gucci?! Wilkins

nu-şi mai ascundea suspiciunile. De altfel, orice om care putea să susţină o conversaţie mai lunga de 16 secunde i se părea suspect.

— Pai de ce nu, ca el tot era mort.

— Adică varul dumitale era mort? zise Borowsky.

— Nu el, Gucci. Adică de fapt nici Gucci nu era chiar mort… Cum să spun, era şi nu era în acelaşi timp. Aţi citit ceva de Hegel?

— Ceva, ceva, am citit noi. Nu-i aşa, Mişa?

— Bineînţeles, dar nu-mi aduc aminte pe moment citatul ăsta despre morţi.

Ratcliffe îl privi mirat. Comisarul-şef îşi dădu brusc seama că Ratcliffe era mult mai periculos decât arata. Cum încă de pe vremea când îşi tocea coatele pe băncile şcolii de ofiţeri, exasperându-şi mama, care nu mai pridídea cu cârpitul hainelor, ştia că spionii cei mai periculoşi erau cambodgienii, se uita fulgerător la el. Remarca satisfăcut ca deşi Ratcliffe se deghizase cu îndemânare, ochii lui mai păstrau o înclinare de cca. 12 grade centesimale. Ca să se convingă pe deplin, Wilkins scoase din buzunar un mic, dar precis raportor optic pe care îl potrivi deasupra unui sextant disimulat în unghiul de 68 de grade pe care îl purta la mana dreapta. Ratcliffe îl privi curios, ceea ce îi accentua exoftalmia ereditara.

— 12 grade şi 48 de secunde, zise comisarul-şef incantat. Continua, dragă Ratcliffe. Care-i numele dumitale mic?

— Balthasar Pnithertoywood.

— O să îţi zicem Balthy, interveni Borowsky. Pe varul ăla al dumitale cum ziceai ca îl cheamă?

— Aa! Zici de Karl? Dimholtz, dda, parca Dimholtz. Poliţiştii tresăriră atât de violent încât prin camera începu să

se propage o undă sferica foarte periculoasa de frecventa 7 Hz, deplasându-se în coordonate polare şi respectând condiţiile problemei lui Neumann. Bucuroşi de întâmplare, navetiştii începură sa calculeze după cât timp oscilaţiile se vor atenua 30% din valoarea iniţială a amplitudinii.

Pentru a masca reala cauza a reacţiei lor, Wilkins bombăni:

— Aveţi tensiunea la reţea cam ridicata. Am pariat cu Borowsky că e numai de 200 de volţi şi am băgat un cui în priza ca să ne convingem. Da' e mai mult. Continua, scumpe Bathy. Şi Wilkins îl privi cum priveşte un manometru de 1 barr, la o presiune de 200 de atmosfere.

— Păi, cum am intrat noi în camera pendula din perete se porni să bată ora două. Deoarece asta se întâmpla de mai bine de 10 ani la intervale de 23 de minute, din ziua în care se defectase, nu ne-am neliniştit deloc. Pisica neagra a lui Gucci se năpusti prin uşa deschisa şi se prăvăli în casa scărilor unde ajunsese la parter înaintea liftului care o luase în jos ultima oară pe la 19: 30. Paolo stătea nemişcat în pat şi se căznea cu lărgirea câmpului vizual, împingându-şi în faţa globii oculari în afara găvanelor, până când nasul nu-i mai stânjeni în niciun fel vederea.

Nevasta şi copii dormeau, bătuţi fiind zilnic cu basca uda, ceea ce-i făcea de departe cei mai cuminţi copii, respectiv cea mai cinstita nevasta din cartier. S-atunci am auzit cu toţii zgomotul ăla din care ştii totdeauna când cineva îţi fura maşina parcata în faţa blocului. Atunci Gicci îşi reveni din catalepsie…

— Ai spus catalepsie? ţâşniră într-un glas Wilkins, Borowsky şi Washington, în ordinea ţâşnirii.

— Am spus catalepsie, făcu Ratcliffe cu gravitate.

— Bine, spuseră Wilkins, Borowsky şi Washington, de

data aceasta în ordine inversa.

— Noi am fugit la geam, iar Paolo la telefon. Avea în dormitor un ITT model 1977 cu trei numere: Salvarea, Pompierii şi Poliţia, simbolul devenirii noastre istorice.

Nevastă-sa tipa la el să se grăbească, nu de alta, da' cumpărarea unei alte maşini – în răstimp de numai două zile ar fi dat de gândit fiscului, pentru care familia Gucci nutrea o stima exagerata în calitate de evazionişti.

— Haida de cloncani Borowsky. Mare lucru să-ţi iei o maşină la două zile.

— Nu ştii ce maşina avea Gucci. Crezi că avea Trabant?

— Cum adică Trabant? sari comisarul-şef de la locul lui ca un depozit de TNT în care ai arunca o legătură de grenade de mana defensive.

— Nu ştiu, da' am auzit de la cineva că ar exista o astfel de maşină. Da' Gucci avea un Volvo verde care-l costase 225.500 USD.

— Ai spus Volvo verde? zvâcniră emoţionaţi cei doi poliţişti. Doctorul dădu şi el să zvâcnească, dar se stăpâni în cele din urmă.

— Am spus Volvo verde, făcu, imperturbabil, Ratcliffe. Şi mai spun o dată: Volvo verde! spuseră toţi de câteva ori „Volvo verde" cu religiozitate. Doi dintre navetişti, care se vedea de la o poştă că sunt penticostali, fiind goi pana la mijloc, propuseră să se intoneze o melodie adecvata, spre exemplu „Căzut-a Ierihonul".

— Să-l intoneze mă-ta, zise destul de nepoliticos Borowsky.

— Aşa şi face, săraca, ziseră amândoi, însă nu poate decât acasă că e casnica.

— Gura, că trag, tuna comisarul-şef. Continua, Balthy. Ratcliffe urmă:

— Din cauza furiei, urechile doamnei Gucci se făcuseră stracojii şi noi toţi am găsit-o mai frumoasa ca oricând, în vreme ce Paolo răspundea atent la întrebările ofiţerului de serviciu care se interesa, normal, de vârsta, sexul, ocupaţia şi antecedentele penale ale infractorului. L-am auzit pe Gucci spunându-i ca, dacă nu se grăbeşte, de mâine avea să lucreze la Poliţia gării din Pffafburg, Louisiana, unde trenul nu oprea decât cu ocazia filmărilor la westernurile coproducţie.

— Ce-i cu westernurile astea? întreba Wilkins.

— Nu ştiu, în Detroit nu rulează decât ca proba eliminatorie la Maratonul vizionarii cinematografice. Aşa… Opinia publică se adunase în număr mare în jurul maşinii criticându-l pe hoţ şi pariind sume mici, pe el sau pe Gucci.

Liniştit, Gucci îşi lua cu îndemânare costumul anti-gangster, format din una pereche indispensabili îmblăniţi, una cămaşa de forţa şi una manivela împrumutata de la un amic şofer pe autobasculanta. Apoi se năpusti în casa scărilor şi abia apuca în cădere să ferească manivela care nu suferi nicio atingere în timp ce-şi rupse degetele de la mana stânga.

— Ai notat, Borowsky?

— Nu, acuma, dom'le comisar-sef – zise Mihail Egorici şi scoase din buzunar un pix de 0,000035$.

— Ca să fiu drept, continuă Ratcliffe, banditul nu stătea cu mâinile în san, ci se chinuia sa pornească maşina cu o sarma mica de Cu-Ni în loc de cheie. Şi acum îşi făcu apariţia Paolo, trecând prin uşa de la intrare ca şi cum aceasta ar fi fost făcuta din lemn. Infractorul s-a speriat aşa de rău ca a comis o chestie de care îşi aducea vag aminte de pe vremea când pelincile îi erau schimbate cu regularitate la 20 de minute interval fără alt rezultat decât un consum uriaş de materii textile. Cu toate astea, hoţul n-a putut fi imobilizat

nici în urma loviturilor de manivela şi-a plecat cu automobilul, lăsându-ne pe toţi cu ochii în soare.

— Era ziua, deci. Comisarul zâmbi uşor.

— Nu, era noapte, da' aşa vine vorba.

— Vine vorba, zici. Vin cam multe vorbe, Balthasar. Vin aşa de multe, ca uneori mi se pare că suntem la gara semanticii.

Borowsky aproba din cap aşa de tare încât se lovi cu el de masa.

— Şi ce s-a întâmplat cu Gucci? se trezi vorbind Washington. Comisarul-şef îl privi încruntat. Unde mai auzise el numele doctorului?

— Pai Gucci, făcu nedisciplinat Ratcliffe, Gucci a mai apărut în public într-un fotoliu pe rotile, când cu furtul secolului pe trenul poştal Londra – Glasgow şi-a ieşit pe uşile din spate.

— Are cuvântul doctorul George Washington. Se pregătesc următorii.

— Din punctul meu de vedere, lucrurile stau simplu. Ori Gucci e mort şi atunci nu poate fi vorba de catalepsie, ori e viu şi atunci se ridica problema cine-i mort. Oricum, mie să-mi semnaţi aici că e mort şi pe urmă ne descurcam noi să explicam cine şi când l-a omorât.

— Bine, doctore. Dă-mi şi mie o semnătura că ţi-am predat mortul pentru cercetări, şi mai vorbim noi. Să vedem ce ne mai spun martorii, se întoarseră şi ei pe unde veniseră.

— Ce faci, imbecilule? croncani el disperat către locotenent. Unde-s limbile?

— Ce limbi, şefule? spuse disperat Mihail Egorici. Adevărul este ca Borowsky nu citise în viaţa lui o carte cu partizani.

— Eu anchetez şi tu eşti prost şi ne fug ăştia de sub

nas. Repede, la maşina! Sănătate, doctore.

Ieşiră val-vârtej pe scări, Wilkins în frunte, urmat respectuos de locotenent la câţiva paşi, dar tot val-vârtej. Din cauza grabei şi a construcţiei maşinii urcară pe uşile din spate.

— Au furat volanul şi pedalele, domnule comisar-sef. Ce ne facem? Cum pornesc eu acuma maşina? striga disperat locotenentul. După câteva secunde de gândire, Wilkins răspunse:

— Trecem pe locurile din faţă. Orice alta eventuala soluţie ne face să pierdem timp. Zis şi făcut. Aşezându-se comod în scaun, Wilkins se uita distrat pe bonul de predare-primire semnat de doctor. Şi brusc, printr-unul din acele procese psihosociale de lunga gestaţie, care nu o dată au dus la prăbuşirea unor concepţii vechi în faţa celor noi, revoluţionare, trai o revelaţie unica, care nu-ţi vine în viaţa decât de două – maxim trei ori. Nu *auzise* numele de George Washington niciodată. În schimb îl *văzuse* de nenumărate ori, pe hârtia de un dolar pe care i-o dădea maică-sa la şcoala să-şi cumpere în fiecare zi câte un ceas electronic şi doi covrigi.

Capitolul 4 – Morţii cu morţii, vii cu vii

Clădirea morgii se înalţa în mijlocul oraşului Detroit, printre zgârie-norii din jur, ca un ghiveci cu muşcate într-o pădure de *Sequoia gigantica*. Pe coridoarele instituţiei alergau în toate părţile infirmieri de toate sexele împingând pacienţi în cărucioare. Paolo Gucci se afla înregistrat cu nr. 1989 în sertarul cu nr. 3024, în aşteptarea tratamentului cu şocuri electrice la care erau supuşi toţi cei bănuiţi a fi cataleptici. Curentul era luat direct de la reţeaua de 400 kilovati. Medicul legist primar, dr. George Washington, directorul aşezământului, cerea telefonic, pentru prima oară

în ultimele două zile, o suplimentare a cotei de energie pentru a putea să-i aplice defunctului Gucci cei 45 Mw necesari. Uşa se deschise timid şi intra în laborator tânăra asistenta legista medicala, d-ra Helga Dimholtz.

— Suna ocupat, dom director?

— Nu, suna încet, glumi doctorul Washington. Helga rase incantata de jocul de cuvinte practicat cu măiestrie de dom director.

— Să facem contravizita. Pacienţii aşteaptă, nu rezista Washington tentaţiei de a mai plasa o poanta. Asistenta se îneca de ras. În faţa cabinetului directorului se formase deja suita obişnuita în asemenea ocazii.

— E cam întuneric, observa jovial Dr. Washington. E întuneric de-ţi bagi degetele în ochi. Şi doctorul chiar şi le baga, dar nu în ochii lui, ci în ochii unei asistente care se afla în apropiere. Toţi izbucniră în hohote de râs întretăiate de sughiţuri.

— Am văzut noi, chicoti dr. Earl Kalmann. Aţi vrut s-o ciupiţi de fund! Hohotele de râs se înteţiră. „Nu ţi-e ruşine nici cu Kalmann”, gândiră cu toţii.

— Domnilor! făcu Directorul. Mi s-a atras atenţia de la Inspecţia Sanitara Federala că avem indicele mortalităţii cam mare.

Instantaneu se porniră noi valuri de ras. Serviciu ca la morga nu se mai găsea nicăieri în Detroit. În fiecare an stagiarii se băteau la repartiţii să ia post aici.

Din capătul coridorului venea o infirmiera împingând un cărucior cu un pacient suspectat de catalepsie care se întorcea de la şedinţa de şocuri electrice.

— Ce-i cu dumneata, prietene? zise dr. Washington, araţi de parca ai fi stat în curent. Chiar dr. John Bergman care avea reputaţia ca nu râde de la orice gluma se destinse

cu totul la auzul acestei mici bijuterii, mai ales ca din întâmplare Washington se uita drept la el. În mod cu totul neaşteptat tratamentul se dovedise bun. Moşneagul îşi recăpătase majoritatea facultăţilor psihosomatice pierzând în compensaţie nişte excrescenţe cum ar fi unghiile, parul, dintii şi parţial degetele.

De aceea, mirarea colectivului de savanţi şi medici nu fu prea mare atunci când cetăţeanul cobora din vehicul cu vioiciune şi spuse:

— Mulţumesc că m-aţi pus la curent. Începusem să pierd contactul. Ei, eu acuma mă duc. Şi chiar o lua întins la picior spre ieşire. Dr. Washington striga în urma lui:

— Las-o mai moale cu femeile în prima săptămâna. Şi mai treci pe la noi când mai ai timp. Iar se puseră pe ras.

— Aşa o să fac. Să-mi ţineţi locul cald, făcu moşul dispărând la capătul culoarului. „Glumeşte straşnic moşneagul. N-o fi cumva medic legist?” gândi Washington dus pe gânduri.

— Ce facem, dom director, ne întoarcem la oile noastre? întreba cu subînţeles dr. Earl Kalmann. Persiflarea mitului creştin cu pastorul, oile şi mielul era evidenta.

— Da, să mergem. Cred c-or fi răcit cu totul aşteptându-ne. Administraţia ne-a tăiat fularele. Începură sa zâmbească moderat. Oricum, de administraţie nu era indicat să razi chiar în hohote. Intrară în încăperea în care fusese depozitat corpul lui Gucci.

— Unde este micuţul nostru cataleptic? mormăi dr. Washington, prefăcându-se ca aşteaptă un răspuns. Helga chicoti pentru orice eventualitate.

— S-o fi ascuns sub pat, făcu dr. Kalmann cu şiretenie. Asta era prea de tot. Nu se pomeniseră paturi la morga de când se ştiau. Raseră atât de mult şi cu pofta încât se

cutremurau geamurile clădirii. Afară, în noapte, un grup de şomeri îi ascultau cu invidie. Veneau în fiecare dimineaţa la ora 11 şi se aşezau civilizat la rând aşteptând să se ivească un post liber. Rumegând glumele lui Kalmann, Washington gândi cu neplăcere: „Glumeşte straşnic porcul ăsta de Kalmann. Nu cumva o fi vrând să îmi ia locul?”. Între timp, d-ra Dimholtz trase de mânerul sertarului nr. 3024. Sertarul era gol.

— Cine a umblat aici, aaa… Cum mama dra… de ce nu… bolborosi ea necăjita. Crezând că e vorba de o nouă farsa, se îngrămădiră cu toţii în jurul ei.

— Ce e, draga, n-ai mai văzut un bărbat dezbrăcat? rânji dr. Washington care-i purta în fiecare săptămâna sâmbetele drei Helga şi cam ştia unele lucruri în aceasta problema. Privi şi el curios şi când îşi aminti că semnase un bon de primire vis-á-vis de presupusul conţinut al sertarului, gura lui capătă aspectul graficului funcţiei în (x) în jurul valorii x = 0. Nu mai arătase aşa de pe vremea când el îi trăgea clopotele actualei neveste, iar ea îi trăgea clapa. Întrebarea care se ridica pregnant, alături de cernisevskianul „Ce-i de făcut?” era shackespearianul „Cum va place?”

Doctorului John Bergman situaţia părea să-l producă o oarecare satisfacţie, lucru întru totul explicabil, deoarece cu două zile în urma fusese sancţionat de dr. Washington cu 10% pe două luni pentru comercializarea fără ştirea lui a patru aparate de oxigen, un electrocardiograf şi opt sertare din dotarea morgii.

— Domnişoara Helga, eşti atât de buna să-l anunţi pe comisarul-şef Wilkins ca a dispărut cadavrul lui Gucci? Eu am puţina treaba. Trebuie să întocmesc un preaviz, mormăi Washington înnegurat înspre Bergman. Dr. Bergman privi

înciudat pe geam. La auzul cuvântului preaviz în grupul de şomeri de afara se produse o agitaţie interminabila. „Ca în VERDICTUL de Kafka”, gândi dr. Bergman posomorât.

D-ra Dimholtz alerga sprintara spre telefonul din capătul coridorului. Era un Ball comanda speciala, având cifrele de pe disc de culoare neagră pe fond negru şi amplificator distorsionator de ton pentru voce (care era preluat după o schemă de casetofon Dana). Când forma cu o oarecare dificultate numărul Fordului de patrulare Wilkins şi cu Borowsky se găseau la intersecţia străzii 34 cu strada 22.

În ciuda vitezei cu care se deplasaseră în toate direcţiile, Ratcliffe şi navetiştii intraseră în pământ. Hârâitul telefonului îi scoase din apatie.

— Domnul comisar-sef Wilkins? întreba distorsionata vocea domnişoarei Helga.

— Nu chiar, răspunse ambiguu Borowsky. Ce s-a întâmplat domnişoara, de ce plângi?

— E un efect electronic, ciripi Helga. Dar dumneata de ce urli?

— E tot un efect de-asta, prinse locotenentul ideea din zbor şi-l pasa receptorul lui Wilkins care îi dăduse în acest scop unele semne de nerăbdare cu patul Winchesterului.

— Dă-i drumul, domnişoara. Era cineva pe fir, zâmbi a rade comisarul.

— Gucci a dispărut dintre noi, domnule comisar-sef.

— Cred şi eu. L-am văzut mort cu ochii mei.

— Voiam să spun ca a dispărut dintre noi, lucrătorii de la morga.

— Şi-atunci de ce nu spui aşa? Crezi ca eu am vreme de pierdut cu tautologii? tipa Wilkins, făcând ca întotdeauna confuzie între procedeele stilistice şi defectele de stil.

— Nu, nu cred. Mi-e frică să cred aşa ceva.

— Bine, făcu Wilkins mulţumit. Aşadar Gucci a evadat. Ma aşteptam. Oricum, mulţumesc că ai sunat. Să-i spui doctorului acela Washington că l-am depistat. Ştiu acum unde i-am văzut numele. Apropo de nume, cu cine am vorbit?

— Cu Helga Dimholtz, veni răspunsul și imediat după el tonul. Îngândurat, Wilkins dădu să trântească receptorul în furcă, dar se răzgândi și-l trânti în capul lui Borowsky.

Disciplinat, locotenentul nu comenta în niciun fel decizia şefului său.

— Ştii cu cine am vorbit, Mihail? Cu Helga Domholtz în carne și oase.

— Felicitări, şefule.

— Mulţumesc, asemenea. Gucci a dispărut fără urme. Avem o misiune grea. Urmăreşte maşina aia. Locotenentul se apuca de treaba imediat. Fordul de patrulare se aşeza cuminte în urma Chevroletului indicat la întâmplare de flerul comisarului-sef. După ce rulară aşa câteva minute Borowsky se gândi să mai schimbe filajul şi depăşi pentru a continua urmărirea din faţă. Imediat şoferul Chevroletului frâna brusc acoperindu-şi fata cu mâinile.

— Ce faci, dobitocule? tipa Borowsky la el, pentru a-şi putea păstra calmul interior.

— Nu ţi-e ruşine, animalule? După ce că te înfigi în faţa mea pe banda interzisa, după ce că erai să mă omori, după ce…

— Ce banda interzisa, pechinezule, n-ai mai văzut o depăşire executata corect? Cu cine ai dat examen de conducere?

Wilkins, care urmărise cu interes discuţia, hotăra că este momentul să intervină.

— N-are importanta, Jimy. Domnul a confundat spatele maşinii noastre cu fata, voilà tout. N-o să-i facem acum proces verbal sau, doamne-fereşte, proces de conştiinţa.

— Domnul? Întreba înseninându-se brusc şoferul Chevroletului.

— Ma numesc Nick Spine. Colegul meu de drum se numeşte Jimy Bulbright.

— Incantat, făcu individul. Numele meu este Abraham Bryer. Borowsky se uita mirat la el.

— Eşti tatăl multimilionarului?

— Nu, fiul lui. Arat în vârsta din cauza consumului excesiv de heroina. Am avut o copilărie grea. Tatăl autoritar, mama eroina, înţelegeţi?

— Mda, făcu comisarul-şef. Am citit ceva pe tema asta. Complexele alea greceşti, Oedip, Electra, nu? În nişte cărţi alb cu galben, Freud, Jung, Adler…

— Exact, exact, făcut Borowsky. Când eram mic am vândut nişte cărţi de-ale lui taică-meu la anticariat. Exact aşa arătau. Nu mi-a trecut prin cap să le citesc.

— Să lăsăm discuţiile astea tehnice, plescăi Wilkins. Am auzit ca vi s-a furat o statueta, mai Abraham. Ancheta o conduce un var de-al meu, comisarul-şef Wilkins. Un tip formidabil. Din păcate este înconjurat de incompetenţi. Jimmy îi ştie.

„Ce-o fi vrând să spuie?” gândi locotenentul.

— Nu mă îndoiesc că o să îi descopere pe hoţi. Nişte diletanţi.

— Ce vrei să spui? îşi continua Borowsky ideile cu voce tare.

— Păi, în primul rând au dat buzna în colecţie fără să deconecteze alarma. Tata a crezut ca a uitat el. Săracul, este atât de ocupat ca uita. E preşedinte în consiliul de

administraţie a trei companii şi în comitetele de părinţi la şase scoli, unde învaţă fraţii mei minori. Pe urma hoţii au lăsat tot timpul maşina lor în faţa casei, o maşină furata, bineînţeles, că altfel ar fi stins farurile, însă aşa nu ştiau de unde. Pe urma au dat telefon să ceară răscumpărarea de 1.000.000 USD – ollars în bancnote mici da' au uitat ca s-au introdus luna trecută videotelefoane publice şi l-am recunoscut pe fratele domnişoarei Dimholtz. Ce mai, nişte fraieri care şi-au bătut joc de meserie.

— O să-i spun varului meu. Ei, la revedere, domnule Bryer, eu şi cu Jimy avem de făcut nişte cumpărături urgente.

— Bineînţeles, foarte urgente, încuviinţa blând locotenentul.

— Sigur, la revedere. Chevroletul demara aşa de lin, ca acul de la indicatorul de nivel sonor montat la ceasul de mana al lui Borowsky era cât pe ce să rupă oprittorul din dreptul reperului de o dB. Comisarul-şef ofta necăjit.

— Am încurcat-o de tot, mai Borowsky. Toxicomanul ăsta mititel mi-a răsturnat toate ipotezele. Mă simt ca Euclid la o masă rotunda cu Riemann's Lobacevski.

— Bietul de dumneavoastră. Şi colac peste pupăză, v-a murit şi nevasta.

— Nici nu ştii ce dreptate ai. Chiar aşa arata biata de ea. Ca un colac peste pupăză. Zgomotul asurzitor al telefonului îi trezi pe amândoi din apatie. De data asta Borowsky nu schiţa nicio mişcare să ridice receptorul. Telefonul din maşina de patrulare era un ATT unicat cu disc de forma dreptunghiulara (pentru a-i reaminti lui Wilkins unele noţiuni geometrice care-i plăcuseră în şcoala generală) şi pedala pe acceleraţia care permitea sporirea vitezei convorbirilor telefonice după dorinţa în limitele 0.3 – 278

bauds. Comisarul-şef ridica receptorul şi apasa pedala uşor.

— Domnul comisar-sef, gâlgâi repejor vocea dr. Washington.

— Da, te-am recunoscut, Washington. S-a mai întâmplat ceva?

— A reapărut Gucci. Mort. Într-un accident de cale ferată. Cu Ratcliffe. S-au ciocnit cu expresul de Los Angeles. Arata aşa cum arata nişte oameni pe care i-a călcat trenul.

De emoţie, Wilkins apasa pana la fund pedala acceleratoare, încât nu mai înţelese nimic din restul conversaţiei. La capătul celălalt al firului, cuvintele erau sorbite de pe buzele lui Washington atât de repede încât acesta simţi că I se usucă gura şi îl doare limba. Porniră ca nişte nebuni pana la morga. Ajunşi în faţa celor doi defuncţi, Wilkins simţi că se înăbuşă de furie. Dr. Washington minţise. Cei doi nu arătau ca nişte oameni călcaţi de tren. Arătau ca doi oameni călcaţi de naveta spaţială Discovery.

Ieşiră în tromba. Văzând cât de întunecat era şeful său, Borowsky ridica pe nesimţite piedica revolverului. Precauţia se dovedi salutara. Dintr-un Volvo de culoare verde care demara din parcarea din fata morgii, trei indivizi mascaţi în indieni comanşi deschiseră un foc viu de mitraliere. Cu toată ruşinea, Wilkins se arunca pe burtă, apăsând instantaneu pe trăgaciul Winchesterului. Atât din cauza cursei moarte, cât şi datorită piedicii puse, acţiunea sa nu fu încununata de succes. Din dosul stâlpului după care se ascunsese, Borowsky trase un foc în aer pentru somaţia regulamentara. Toată strada se umplu de un fum înecăcios. Al doilea foc nimeri în statuia lui Lafayette şi-l smulse pe bietul marchiz de pe cal, cum ar smulge o albina o picătură de nectar dintr-o floare de măr. Gangsterii bătură rapid în retragere. Abia acum se auzi plecând unul din cocoaşele pustii lui

Wilkins. În afara zgomotului asurzitor pe care îl făcu şi care semăna cu ciocnirea a doua trenuri de marfa, nu se întâmpla nimic. Al treilea glonte din revolverul lui Mihail Egorici trecu de puţin pe lângă Volvo-ul verde care era cât pe-aci să se răstoarne din cauza curentului de aer. Şi ca o apoteoza a acestei confruntări armate, ca o virgula finala a unui roman de factura Tel-Quel, pleca cel de-al doilea cocos al Winchesterului. De data asta suna ceva mai înfundat, ca o ciocnire între două metrouri. De întâmplat tot nu se întâmpla nimic.

Strada îşi relua încet vechiul aspect. Se înălţau blocuri la parterul cărora noi şi moderne spaţii comerciale tânjeau după cumpărători. Copiii împânzeau spaţiile verzi cu voioşia specifica vârstei lor prepubertare. Într-un colţ doi tineri superbi se sărutau în timp ce alţii, mai puţin superbi, îi încurajau să nu se oprească aici.

Detroitul îşi lingea rănile unse din belşug cu sare. Cei doi poliţişti îşi ştergeau sudoarea de pe frunte şi priviră către soarele care alimenta nepăsător celule fotovoltaice cu un randament al conversiei de 15%.

— Să mergem, Borowsky. Aici ne-am făcut datoria. Imediat ce intrară în maşina trecură la curăţitul armamentului. „Pistolul pentru a trage-n plin, se cere-ntretinut cu chin” şi „Spre a bubui cât mai frumos, puşcă se cere unsa gros” – erau maxime ce se învăţau la şcoala de ofiţeri cu mult înaintea alfabetului şi a limbii engleze. În timpul curăţitului, comisarul-şef descoperi de ce Winchesterul funcţionase atât de prost. Întrucât cartuşele nu erau marcate la capsa, le băgase invers în magazie.

— Bai Borowsky, tu înţelegi ceva din povestea asta a statuetei?

— Cine, eu? Mihail Egorici părea stupefiat. Eu… aaa…

aşa o ide… nimic absolut, dom comisar-şef, raportez.

— Ceea ce mă încurca pe mine, locotenente, e ca Paolo asta moare prea des. Pe urma mai moare şi Ratcliffe, a murit şi nevastă-mea, Dimholtz nu se ştie dacă trăieşte, cât pe-aci s-o mierlim şi noi, Abraham n-o mai duce mult cu heroina şi statueta – nicăieri. Nicio urmă. Şi-un câine poliţist s-ar pierde aici.

— Ce un câine, şi doi câini s-ar pierde, întări Borowsky.

— Ai dreptate, nu m-am gândit. În cazuri disperate ca al nostru, dragă Mişa, exista o maximă: „cherchez la femme". Să nu-mi spui ca nu ştiai?

— Nu vă spun.

— Mulţumesc. Problema cea mai complicata în cazul nostru e ca nu ştiu de unde s-o scoatem. Aici Wilkins făcu un gest ca şi cum ar fi scos o grenadă de sub senila unui tanc.

— S-o scoatem pe cine? îndrăzni Borowsky după un moment de reculegere.

— Aoleu, uitasem că nu ştii franceza. Pe femeie, dragă Mihail. „Cherchez la femme" înseamnă „Cauta femeia". Da' unde să o cauţi? Nevastă-mea s-a dus, biata, că aş fi căutat-o eu.

— Ce-ar fi s-o căutam pe Kathy? sugera timid locotenentul.

— Dragă Borowsky, îmi vine să te sărut. Ai momente de genialitate pura, e drept ca înecata în prostie. Japiţa trebuie să ştie ceva de furtul statuetei. Şi apoi e singura femeie pe care o putem căuta fără să speriem peştele. La drum!

Capitolul 5 – À la recherche de la femme

Niciunul nu scoase vreo vorba cât timp dura drumul. Comisarul-şef mângâia arma cu ceva mai multă pasiune ca de obicei, iar Borowsky se gândea la zilele fericite ale

căsătoriei sale cu Katherine McKay. În cele din urmă obosi de atâta gândit şi se concentra asupra drumului. Tocmai la timp pentru ca treceau pentru a opta oară prin dreptul imobilului în care locuia Kathy. Un bloc obişnuit cu 45 de etaje, construit în tehnologie BCA cu fundaţie antiseismica şi susţinere pe piloni de oţel. „Aici s-ar putea aplica perfect legea celor trei momente”, observa în gând Wilkins. Luară ascensorul până la etajul întâi unde locuia Kathy, ieşind din el complet dărâmaţi, deoarece acesta fusese proiectat iniţial pentru antrenamentul cosmonauţilor, funcţionând cu o acceleraţie medie de 4.2 g (g = 9.83 m/s). Le răspunse chiar Kathy. Ceea ce văzură le taie şi restul respiraţiei. Kathy era îmbrăcată într-un deux-pièces complet transparent din polietilena expandata pe care îl folosea prin casa atunci când spala rufe.

— Vai, ce surpriza! făcu ea pe un ton din care se putea înţelege chiar şi ceea ce tocmai spusese.

— Ne iertaţi, scumpa colega, behăi necruţătorul comisar. Tocmai treceam pe aici şi am văzut lumina.

— Dar cum aţi ghicit care sunt ferestrele mele?

— Ferestrele unei doamne frumoase se ghicesc întotdeauna, doamnă. Şi de altfel, erau toate luminate. Borowsky asculta nerăbdător acest preambul inerent oricărui interogatoriu serios.

— Cum îţi merge, Kathy? Nu te recăsătoreşti?

— Ai vrea să mai încercam, Mişa?

În primul moment Borowsky vru să-şi tragă un glonţ în cap, dar, dându-şi seama că nu era decât o propunere, se mulţumi să scuture energic din cap.

— Păcat! Ei, dar nu vreţi să luaţi loc? Aţi avut multă treaba pe strada noastră, observa ea în treacăt. V-am văzut de la geamul din baie cum goneaţi pe aici. Ştiţi, domnule

comisar-sef, eu îmi spăl singura rufele.

— Cam bănuiam eu ceva, dar nu eram sigur. Rufăria de corp, desigur.

— Din cealaltă nici nu prea am, zise Kathy pe un ton nevinovat. Comisarulsei se lăsă greoi pe sofa, aşezând puşca pe masa stil Empire. D-ra McKay se aşeza foarte aproape de el, acoperindu-şi decent genunchii cu pulpanele négligé-ului.

— Tot cu furtul statuetei vă ocupaţi?

— Da. Ştiţi ceva de asta? Punând întrebarea cheie, fata lui Wilkins rămase imobila ca o autocisterna cu frâna de mana trasa. Locotenentul se juca suflând în ţeava revolverului. Era o scenă demnă de pensula unui Nicolas Poussin.

— Păi, ceva – ceva ştiu eu. Acum două luni, când am vrut să îl bag la apa pe Gucci pentru proxenetism, mi-a spus că unul Ratcliffe îl tot îmbia cu o afacere cu o statueta. Lui Gucci îi era cam frica din cauza lui Giuliano Lespighi care i-a spus că-l face arşice dacă mai lucrează pe cont propriu. Planul era să-i fure lui Bryer statueta şi să i-o dea lui Gianni Puccini pentru 200.000 de USD şi el să se ocupe de stors recompensa. Acuma Giuseppe ar fi vrut să ia şi el ceva la afacerea asta.

— Care Giuseppe? Întreba cu îndemânare Mihail Egorici.

— Doamne sfinte, Giussepe Verdi, doar nu Giussepe Bellanto.

— Asta cine e? făcu năucit Wilkins.

— Bunicul meu dinspre mama. Cel mai drăguţel dintre bunici. Beţi ceva, băieţi?

— Un scotch dublu eu şi 400 de vermut Borowsky. Kathy se ridica sa aducă băuturile, când suna telefonul. Era un ITT „only for woman” aşezat pe un dulap de înălţime

apreciabila. Când ridicai receptorul te spreia sub braţ, în timp ce un alt dispozitiv special te ciupea de fund. Kathy răspundea la apel, ameninţând dispozitivul de ciupit cu un gest şăgalnic. Acesta îşi văzu însă liniştit de treaba lui. Era şi motivul pentru care fusese achiziţionat, mulţi bărbaţi dovedindu-se prea timizi pentru geustul drei McKay.

— La telefon Giussepe, se târai o voce pe fir pana la urechea repondentei.

— Care Giussepe?

— Verdi, doar nu Bellanto.

— Asta cine e?

— Bunicul tău dinspre tata, spuse Giussepe. Zi-le poliţailor ca dacă nu-şi văd de treaba o să o păţească urat de tot. La revedere, fetiţo, şi dacă o să am nevoie de tine o să-ţi pun melodia aia cu Stevie Wonder.

— Bine, dar… Aţi auzit, domnule comisar-sef? Să vorbească aşa cu o doamnă…

Comisarul-şef era preocupat cu altceva. Auzind numele lui Verdi, băgase glonţ pe ţeava pentru orice eventualitate şi acum se chinuia să-l scoată folosind degetele arătător şi mijlociu.

— Stai liniştita, Kathy, spuse împăciuitor Borowsky. Încet-încet latul se strânge.

— Se strânge din ce în ce mai tare, zise şi Wilkins. Băgase degetele adânc pe ţeava şi apucase glonţul, dar acum nu mai putea să îşi tragă mana. Ţopăia de colo-colo prin încăpere prada unei agitaţii de nedescris.

— Să încălzim puşca la aragaz, poate se dilata, fu de părere Borowsky, care avea unele cunoştinţe de fizica, fiindcă anchetase odată un caz de delapidare la Universitatea din Austin. Wilkins nu apuca să-şi exprime părerea lui despre locotenent pentru ca suna cineva la uşă.

Borowsky se trase după un fotoliu lăsându-l pe Wilkins ca momeala în mijlocul camerei şi pe Kathy să deschidă uşa.

— E factorul, zise aceasta uşurată. Mă duc în baie să termin de spălat.

Factorul poştal pătrunse degajat în încăpere.

— Cum te numeşti? întreba din start Borowsky.

— Ling Foo Hee. Răspunsul veni prea repede ca să nu dea de bănuit locotelentului ca respectivul îl învăţase pe dinafară. Tocmai se pregătea să-i pună o nouă întrebare, când factorul striga incantat:

— Fred! Fred Wilkins! Ce faci, bătrâne?

— Uite, verific o puşcă nouă. Tu?

— Eh, am venit s-o mai văd pe d-ra McKay. Tare-mi place cum se îmbrăca. La vârsta noastră trebuie să profităm de orice moment de neatenţie al tinerei generaţii.

— Aşa e. Eu pentru moment profit de propriul meu moment de neatenţie. Nu ştii vreo metoda de a scoate degetele dintr-o puşcă?

— Ba da. Hai la baie. Mai ţii minte poezia ta de la bacalaureat?

Iubito, fierbe sângele în mine
Atunci când mă gândesc la tine
Căci curge-n mine sânge de husar
Din osul vreunui neam barbar.
Dar ma întreb ades cu rost
Iubito, au tu crezi că-s prost?

Magistrala concluzia. Ce prozodie! Ah, cu tine reînvia vremea de aur a iambilor şi dactililor.

Intrând în baie primul lucru care pe le căzu privirea fu corpul drei McKay care, în strădania de a spăla mai repede rufele, se dezbrăcase şi de négigé. Leşinară amândoi. Când se trezi din leşin, Wilkins constată că Lin Fo Hee plecase. Puşcă

se dezlipise cumva de mana şi acum şedea în faţa lui Borowsky care sufla cu răbdare în pistol

— Ce s-a întâmplat? Unde-i Fo Hee? Ce face d-ra?

— Nimic, a plecat, bine, răspunse scurt şi precis locotenentul la toate întrebările. D-ra McKay apăruse în pragul băii privind cu simpatie la comisarul-şef. Leşinul lui între ei fixa una din acele legături care sunt cu atât mai durabile cu cât nu se bazează de fapt pe nimic.

— Îți promit că ne vom mai vedea, spuse Wilkins cu vocea întretăiata de suspine calde, bărbăteşti. Pentru noi doi viaţa de-abia începe din punctul în care pentru Borowsky s-a încheiat. Agitaţia lui Wilkins ajunse la un soi de paroxism şi se transforma într-o scurtă criza de epilepsie care-l bucura nespus deoarece suferea pentru ea.

— Te voi aştepta până când vei veni, nu se lasă mai prejos Kathy. Într-un fel te voi aştepta şi după aceea. E mitul veşnicei reîntoarceri. Al căutării şi găsirii Sinelui ca Sine, prin Spiritul încălțat cu cizmele sale de şapte poste. Kathy devenise şi ea foarte agitata. Wilkins era incantat la culme de a fi găsit, în sfârşit, o intelectuala de acelaşi calibru cu el şi, în plus, cu patruzeci de ani mai tânăra. Nu mai vorbeşte nimeni de satisfacţia de a lucra în cadrul aceleiaşi instituţii. Agitaţiile lor se succedau în valuri complementare de o asemenea forţa încât Wilkins se sperie pentru o clipă ca li se vor deschide porţile Nirvāṇei. În timpul tuturor acestor dezlănţuiri tumultuoase Borowsky rămase neclintit ca un pix înfipt în pământ în timpul unui uragan puternic.

— Să mergem, domnule comisar-sef, rupse vraja.

— Ca bine zici. Mai trebuie să şi mâncam. Mi s-a făcut o foame de lup. La revedere, Kathy.

— La revedere, Kathy, îşi lua rămas bun şi locotenentul. Ai grija de tine. În locul tău as da repede un

telefon prietenului meu.

— Mersi, Mişa. Totdeauna ai ştiut ce trebuie la casa omului. Ciao!

Poliţiştii coborâră scările în tăcere, nemaiavând curajul să folosească liftul. Wilkins era grav, comisarul reţinut, formând o pereche cum i-a place oricui să vadă la o comemorare, de şapte ani de exemplu. Intrară în maşina şi porniră imediat cufundaţi amândoi în presentimente rele. Cazul nu promitea să aibă rezolvare.

Capitolul 6 – Un inginer acuza

Revenindu-şi după o bună bucata de vreme din reverie, Borowsky se apuca să citească Mersul Trenurilor, carte pe care o găsea pe cât de instructiva pe atât de potrivita de citit în maşină. Văzându-l, Wilkins simţi că-l apuca ameţeala.

— Ce faci, Borowsky?

— Citesc, spuse acesta liniștit.

— Şi maşina cine o conduce?

— Cred că dumneavoastră. Altfel cum… Se priviră amândoi cu groaza, după care se răsuciră instantaneu pe banchete. Confundaseră iar uşile. La volan era un tip straniu costumat, care privea cu încordare în faţa sa.

— Cine eşti dumneata? întrebară amândoi în acelaşi timp.

— Karl Dimholtz, inginer polispecialist.

— Şi haina aia de pe dumneata ce e? prelua Wilkins conducerea ostilităţilor.

— O cămaşă de forţa. Uneori sunt cam nervos, și atunci îmi iau măsuri de prevedere din timp. În locul meu aţi face la fel.

— Fireşte, se grăbi să încuviinţeze locotenentul. Unde ne duci?

— La mine acasă. O s-o va placa. Dacă nu, să-mi ziceţi cuţu.

— Cred că sunt în asentimentul tuturor spunând ca lucrul acesta nu ne poate face decât plăcere.

— Perfect, mormăi Dimholtz. Ţineţi-vă bine.

Făcură la dreapta pe strada 54, apoi trecură succesiv pe străzile 1, 17, 89, 22, 7, 15 şi intrară în sfârşit pe strada Fizicienilor. Opriră în faţa unei poţi de fier forjat pe care scria mare cu litere de-o şchioapa Krupp, 1883. Borowsky început să se îngrijoreze. Nu-I plăcea când un om îi spunea ca îl cheamă Dimhotiz şi-l ducea la o vilă pe poarta căreia scria Krupp. Pe poarta erau ştanţate o mulţime de cifre arabe. Comisarul-şef deveni curios.

— În Europa cifrele arabe au fost introduse de arabi. La dumneavoastră cine le-a introdus, domnule Karl?

— Prima mea sotie. Ne-am cunoscut la baia turceasca. Intraţi!

Poarta se deschidea prin împingere, şi trecură printr-o grădina în care creşteau de-a valma câţiva portocali, un pogon de cartofi, doi cai şi o sumedenie de porci de rasa.

— Mica mea gospodărie, surâse ironic inginerul. Drumul era pavat cu faianţă alba şi portocalie.

— Şi pavajul, de unde, din comerţ? făcu bănuitor Mihail Egorici.

— Ah, nu. De la un şantier din apropiere. În zilele noastre, cu câţiva dolari obţii aproape orice. Intrară în casa printr-un fel de tub în care vâjâiau tot felul de fluide. Din casă se vedea bine pe geam gardul de sarma ghimpata în ochiurile căruia sclipeau curenţi de sute de amperi, respectând riguros legile lui Kirchoff. În mijlocul încăperii se aflau o serie de duşuri antimicrobiene care se porniră să funcţioneze murându-i pe toţi pana la piele. Pe masa zăcea

neglijent aşezat în furca un receptor de construcţie proprie pentru ingineri. Conţinea rigla de calcul, livra la cerere o serie de formule de politeţe recomandabil a fi folosite în convorbirile telefonice și avea și dispozitiv pentru îmbrăcarea şi dezbrăcarea cămășilor de forţa.

— Faceţi-vă comozi, domnilor. Avem multe de discutat.

Wilkins și Borowsky se dezbrăcară de haine şi se aşezară într-un fotoliu uscându-se sub efectul microundelor ce bântuiau prin încăpere și-i făceau să se simtă ca la baia de aburi. Dimholtz se dezbrăca și el și se alătura celor doi.

— Ce beau domnii? O cafea, un whisky? spuse el scoţând de sub masa trei cafele şi trei sticle de whisky. Se puseră pe băut cafele și whisky.

— Iată de ce v-am adus aici, domnii mei. Am aflat că vă interesează statueta lui Quetzalcoatl. Ei bine, sunt dispus să vă ofer toate informaţiile de care aveţi nevoie.

Borowsky se gândi ce picioare urate are comisarul-șef. Comisarulsei se gândi ce prost e Borowsky că se gândește la asta.

— Cine a furat statueta?

— Ratcliffe. Comisarul-șef schimba o privire fulgerătoare cu Borowsky, care la rândul lui schimba o privire fulgerătoare cu comisarul-șef. Dimholtz încerca să schimbe și el o privire fulgerătoare cu Borowsky, dar nu reuși. Locotenentul schimba priviri numai cu domnul comisar-sef.

— Ratcliffe e mort, obiecta comisarul-șef.

— Când trăia a furat statueta, nu după ce a murit. Şi pe urma, complicii lui trăiesc.

— Așa? Şi mă rog, cine sunt ei? sari Borowsky de la locul lui ca o bila de rulment în care ai vrea să baţi un cui.

— Pai simplu. Gucci, sora mea Helga Dimholtz,

doctorul John Bergman, Katherine McKay, Abraham Bryer.

— De ce o dai în gât pe sora dumitale? zise Wilkins nedumerit.

— Singura s-a condamnat prin faptele ei. Eu nu îmi fac decât datoria fata de societate.

— Mai, mai, toloncani doborât Mihai Egorici. De tulburare trase de o maneta care se afla prin apropiere. Imediat începură să apară şi să dispară tot felul de gadget-uri, sunară nişte goarne, căzură nişte pereţi, iar în camera alăturată începu un scurt şi interesant program sexy.

— Ce-ar fi să vedem întâi filmul, şi vorbim după aia? Simt ca ma arde setea de cultură.

— Pe mine ma ard palmele, urla Wilkins şi Mihail Egorici schelălăi necăjit în retragere. De ce ne spui toate astea, Dimholtz? Şi mai ales, de unde le ştii atât de bine?

— O să îţi spun, Wilkins. Chiar acum o să îţi spun. Ştiu toate astea pentru ca eu însumi am plănuit totul. Eu am condus toate operaţiunile. Şi acum destul cu flencareala, domnii mei. Ieri am aflat că trebuie să mă operez de hernie. Ştii cine o să mă opereze?

— Nu, cine? întrebă Borowsky.

— Doctorul Malther. Dr. Fleap Malther.

— Nenorocitule! Bangui Wilkins înspăimântat de-a binelea. Eşti pierdut.

— Exact. Dar sora mea şi ceilalţi sunt vii şi bogaţi. Eu i-am făcut bogaţi. Or să mă pomenească toţi cate zile oi trai.

— Ce vrei să spui? săriră amândoi înspăimântaţi.

— Exact asta vreau să spun. Casa aceasta este mausoleul nostru. În câteva secunde, poate în câteva minute, totul se va scufunda sub pământ. Suntem atlanţii vremurilor moderne, minus dezavantajul de a trăi sub apa. Am eliminat asta după ani de calcule asidue. Comisarul-şef smuci

Winchesterul şi trase în calculatorul din mijlocul casei. Dimholtz se prăbuşi cu capul pe masă.

— M-ai învins, Wilkins.

— Tu-l Franţa ei de tehnica moderna, bombăni comisarul-şef cu satisfacţie. Să mergem, Borowsky. Am făcut planul şi luna aceasta, adaugă el cu modestie, sintetizând astfel într-o singură formula aproape 6.000 de ani de civilizaţie umană. Ieşiră amândoi la braţ. O simplă zi din viaţa poliţiştilor de la Secţia nr. 2.

— Sfârşit